

ство на благодарностъ и уважение и нѣкакво друго още чувство: себеуважение и, може би, сѣнка отъ слабо недоволство. (к. н.). Той не бѣше добре, и по интимни причини, съ П. Ю. Тодоровъ, а Пенчо бѣ приятелъ на Тодорова. По тия причини и отъ К. Кръстевъ имаше известно недоволство, въпрѣки голѣмата благодарностъ, която хранѣше къмъ него — Кръстевъ бѣше пръвъ преценилъ неговия талантъ и бѣ далъ пръвъ Яворови работи въ сп. Мисль. — За да не загуби приятелството си съ Пенчо и Тодоровъ, готовъ е да позволи безобидно да го възседнатъ и да го яхатъ — подхвърли веднѣжъ Яворовъ“.

Ясно е, Яворовъ не е билъ човѣкъ, който може да се води и да се подчинява. Самъ той въ едно писмо до Кръстева се самохарактеризува като кърджалия — извѣнъ „Млади и стари“. Люде отъ неговата категория едвали могатъ да се разкриятъ напълно предъ друго — тѣхниятъ вътрешенъ животъ е много сложенъ и много потаенъ, та е невъзможно да бжде откритъ дори отъ най-близкитѣ имъ. За това е правъ Ал. Паскалевъ, когато казва за него: „Съ тоя самотенъ човѣкъ бѣхъ толкова близъкъ, колкото и далеченъ“, както и Мих. Кременъ:

„Никой не познаваше интимния Яворовъ: нѣкаква невидима стъклена стена раздѣляше неговата „светая светихъ“ отъ външния свѣтъ. Тая стена остана дори и презъ последната година, когато бѣ ослѣпѣлъ и падналъ духомъ и когато мнозина мислѣха, че той имъ е разкрилъ душата си. Душата на Яворовъ бѣ истински заключена. Дори Лора не можа да проникне въ нея. Единъ отъ най-близкитѣ му — покойниятъ д-ръ Т. Николовъ,